

ПЕРЕДПЛАТА

За „Буковину“ виписати
на цілий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно . . . . . 1 „ —
для заграниччя 20 руб. або
40 франків

Поодинокі числа по 6 зр.
в бюрі газет А. Горюхін в
Чернівцях, 7-х. годова ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ

щодня крім неділей і ру-
ських свят о год. 5. по пол.

Редакція і Адміністрація
„Буковини“ знаходиться в
Чернівцях (ул. Історична
ч. 2.)

Оголошення приймає ся за
оплатою 6 кр. від стрічки;
а в „Надісланні“ по 10 кр.
від стрічки.

Ми втратили вчера одного з найповажніших
членів черновецької рускої громади. Помер

Іларій Окуневський

пенсіонований контролор поштовий, відзначений
золотим хрестом заслуги, член руско-народних
товариств і пр.

По довгій недугі упокоїв ся в понеділок дня
21-го с. м. о 7 год. рано в 65-ім році життя.

Тяжка недуга гортанки, на яку терпів кілька
літ, позбавила его життя. Похорон его відбуде
ся завтра в середу, дня 23-го с. м., о 1/2 3 год.
пополудни з дому при улиці Кушнірській ч. 1.

Коли в 60-их роках розкилась в Галичині
партія „обединителів“ руского народа з москов-
ским, покориштувались Галичане-Русини, що зай-
мали тогди кілька місць урядничих в Чернівцях
і майже всі приналежали до „обединителів“, на-
ціоналіною несвідомістю тогданих буковин-
ських Русинів і заснували разом з ними черно-
вецьку „Руску Бесіду“ і „Руску Радю“ на „твер-
дих“ підвалинах. Піддержувані морально і мате-
ріально галицкими та ще й иншими „обедини-
телями“, старали ся черновецькі „патріоти“ з Га-
личини утримувати членів „Бесіди“ в несвідомості
національної а за те ширили всі „обедини-
тєльнє“, не допускаючи до читальні і бібліотеки
„Бесіди“ ніякої руско-української книжки ані ча-
сописи, а нагромаджуючи в них всякі „изданія“
особливо з тенденційними „обединитєльними“. На
„обединитєльній“ агітації в „обществах“ і поза
ними й ограничалась уся робота черновецьких
„патріотів“ з Галичини, хіба що доколи устро-
ено який вечєрок і т. п. забави; виданє кален-
даря і деякі кроки політичної „Рускої Ради“ бу-
ли вже майже виключним ділом кількох буко-
винських Русинів. Що тим Галичанам розходи-

лось тільки о ширенє ідей „обединитєльних“, се
показалось дуже наглядно, коли розпочалось ви-
давництво „Буковини“ і „Бібліотеки для молоді-
жи“, а з тим то й перемінались „руські обще-
ства обединитєльнє“ на „руські товариства
народнє“, тогди наші „патріоти“ з Галичини по-
ходивши надармо коло того, щоби відклонити
бук. Русинів від видавництва „Буковини“ і пе-
рєтворення „Бесіди“ з простого „русского каси-
на“ на просвітнє товариство, виступили один
по одному з усіх черновецьких товариств, розпо-
чинаючи зарозом усякими способами запеклу агі-
тацію супроти черновецьких товариств і їх ор-
гану, часописи „Буковини“.

Ось так справились черновецькі „патріоти“
з Галичини з нами.*) Одиноким славним винят-
ком між ними був муж, котрого ми вже вчера
рано втратили. Він одиє остав ся ревним членом
„Бесіди“, „Ради“, і всіх других товариств
руських. Справедливо і вповні заслужено пошану-
вала протє „Руска Бесіда“ сего щирого Руси-
на-ветєрана, іменуєючи его своїм почетним чле-
ном;

Іларій Окуневський родив ся 2-го (14.)
жовтня 1832 р. в Русові (коло Снятина), де его
батько Адам Данило був сьвященником, звідки
пізнійше переніс ся до Глибокої на Буковині.
Школу народну і гімназію скінчив Іларій в Чер-
нівцях.

В Чернівцях не вчили тоді нігде рускої мо-
ви, а Іларій навчив ся руского письма аж у
вишній гімназії на валанцях від тогданьшого те-
лога, тепер о. Йос. Кобринського. По скінченю
гімназії записав ся І. Окуневський на техніку у

*) Кілька Галичан-пародовців, що були за той час
в Чернівцях, не належали тогди до „Бесіди“ і „Ради“, а
вступили аж пізнійше.

Львові. Перед тим вже помер батько І. Окунев-
ського в Белєсуї, куди знов переніс ся був, а си-
ротами — нашим Іларієм, — нинішним парохом
в Яворові Іполитом, батьком посла дра Теофіла
і лікаря дра Ярослава, — Танасієм, тепер пов-
лікарем в Сторожинці, і Кирилом, тепер анти-
карем і вельми ревним патріотом-дїятеlem в Кіц-
мани, — став щиро опікуватись їх швагер по-
сол о. Озаркевич, парох в Болехові.

Щоби доробитись чимськорше хліба, всту-
пив Іларій 1853 р. до уряду податкового засту-
паючи небавом місце контролора в Кіцмани,
Заставні, Станівцях, Іурагуморі і Сучаві, оста-
вляючи усюди пам'ять не тільки вельми здібного
і трудолюбивого урядника але й доброго Русина.
При зменшеню числа податкових урядників пе-
рейшов І. Окуневський 1863 р. до служби пошто-
во-телеграфічної, де займав до недавня стано-
виско контролора головної каси при дирекції
бук. пошт і телеграфів в Чернівцях. В консум-
ційнім товаристві урядників телеграфічних поло-
жив І. О. великі заслуги своїм товаришам по
чину, будучи через 13 років головою сего това-
риства, а черновецька філія віденьского товари-
ства урядничого завдячує І. О-му інструкцію
дїловодчу і касову, яку уложив будучи єї реві-
дентом.

Прибувши до Чернівців вступив І. Окуневський
зараз 1870 р. до „Рускої Бесіди“, до котрої нале-
жав аж до смерті. Коли ще „Бесіда“ була тільки ка-
сином, займав І. Окуневський найважніший чин
господаря, як ніхто перед ним і по нїм. Він був
також одиє із тих, що положили конець безчин-
ности і безхосєности черновецьких товариств
руських, справляючи їх на дорогу праці для рід-
ного народа. — В „Рускій Раді“ був голоє І.
О. усігди найповажніший. — Заснованє това-
риства „Руский Дім Народний“ і статут сего

З поезий Сергія Вердяева.

Чарівник.

(Вив. артистови Мишузі.)

Я чув твої сльози і серце горіло,
Як в літа мої молодії,
До спільної праці і щиро і єміло,
Та знов розцвітати надії —
Ті сльози надії, котрі в домовину
Давно заховала недоля...
Сьпівав ти — я ж бачив щасливу родину:
Всєміхались нам слава і воля!
Гей! звідки ж ти взяв ся, такий чарівниче,
У нас, в заграбованім краю,
Де правда в кайданах порятників кличе,
Темнота науки бажає...
Нехай на твій голос скорійше зійдуть ся
Вони визволяти, учити, —
Батькам на утіху просьвіти дїждуть ся
Слободні українські діти!

На чужині.

Навік минули молодії літа,
І більше сили душой нема,
І кров мою чужина не неєта,
Земля кацапська — проклята тюрма...
Нездужий, тільки проміж ворогами
Я, мов в кайданах, гіркі сльози ллю...

Знов, коли-б можна, з вільними пташками
На Україну-б полетів мою!
Під ледом тут Нєва тече холодна,
І як далеко ще — весняні дні...
А де-ж та Муза, горда та слободна
Що над Дніпром всєміхала ся мені?
Зовсім без сьвіту слави і без долі
Дїждались швидко з нею ми біди:
Вона змарніла вже в тяжкій неволі,
Як лиш прийшла зо мною аж сюди.
Я твій брігак, навєсний, гідкий краю,
Де Українців мучив цар — Петро...
Одної смерті нині я бажаю,
Бо відступились правда та добро!
Як ляжу снаги в темну домовину,
Я не увєсь тоді помру: нехай
Нїкчемне тіло червакам покину, —
Але-ж душею верну ся в мій рай!
Побачу гори кїївські сьвятії
Дніпро, ту славу стародавніх літ:
І за мої потрачені надії
Там найду иньший, віковичний сьвіт.

Петербург 1893 р.

Паняниця.

Не чула ти, паньська дитино,
Про сільські недолю і горе, —
Скорійше до них підійди-но
Та глянь-но: широкі, як море;
Дурниця одна — твоє лихо
І сльишки — дівочі сльози, —

Де хліб серед поля із-тиха
По-весні прибили морози...
Де болієть блукає усюди
По хатах мужицьких з бідою —
Нездужають темній люди, —
Журить ся не хочу з тобою!
Коли-б і сама ти боліла
Всім серцем за рідну громаду, —
До сього було-б мині діло:
Знайшов би тобі я пораду!
А так — я на иньшій дорозі
Пійду понукати слободи
Землячій, голодній небозі,
Не вашої паньської вроди!...

Моя нїкчемність.

Тії незабутні літа одлетіли,
Як шукав я щастя бідних земляків,
Як за українську волю свої сили
Всі поклавши єміло з радістю хотїв...
Але-ж потім, краю темний мій, нічого
Не зробив для тебе, не приніє тобі:
Задавив бажанє серця молодого —
Цілий вік прожити в чесній боротьбі!
Мабуть я тюрми — й Сибіру ізлякав ся,
Швидко зрозумівши, що, нездужий сам,
Тільки-б утомив ся, а в знаки-б не дав ся
Клятим лиходїям, грізним ворогам...
Ніч мине, і знов на землю сонце гляне, —
Ясний, теплий день з собою приведе;

тов. також головню заслуга О-го. Коло розбудження товариського життя взагалі, а основани драматичного товариства в Чернівцях і урядження аматорських представлень театральних заходився О. дуже ревниво. Зреформоване черновецького гр. к. брацтва св. Тадея на підставі закону о товариствах перевів помімо великих перепон також О. Заложене „Рускої Каси“ — се також его заслуга. І часописи „Буковина“ віддав І. О. велику прислугу своїми рідкими спосібностями яко касвер і адміністратор. Вкінці не було майже ні одної ради, ні одного дня, щоби д. О. не явивсь в комнатах товариств і не сповнив свого обов'язку патріотичного, ба ще до останних днів, хоч як немичне було его тіло, не уявив его дух.

Однак понад усе цінна бж. Русь в І. Окуневскім его ясний погляд на всі справи, его честний і незломний характер, его рідкий такт і велику енергію, его ні славо-ні користюлюбем ні нічим не закалений щирий і ревний патріотизм, его світлу поступову раду-гадку, скромну вдачу і тиху але невсипущу працю.

Вічна ему пам'ять!

Промова д-ра Ст. Стефановича.

П.

В Боснії а у нас.

П. Стефанович застеріг ся, мов би хотів затерти, або тільки замазати границю межі східною Галичиною а Буковиною через те, що говорить разом про оба ті краї. Так він, як і всі Буковинці цінять високо свою автономічну окремішність, а снільне трактоване обох країв виходить тільки зі спільних господарських інтересів тої закутини.

Що можна зробити в короткім часі на полі культурного і господарського піднесення краю за поміччю відповідного заряду доброго правління, доказом чотирьох послідніх кабінетів угорські. А так само завдячує Босна і Герцоговина своему намісникови Веняминови Каляєви, що стоїть тепер уже далеко вище культурно, як східна Галичина і Буковина.

Порівнюючи Босну і Герцоговину з східною Галичиною і Буковиною звернув п. Стефанович увагу на дороги, що в Буковині ще як-так удержувані, але у східній Галичині під правлінням „відділів повітових“, котрі служать тільки для фабрикації повітових матадорів, повітові дороги в такім стані, що в осени і на весні еуть

зовсім не до ужиття і навіть не заслуговують на назву доріг. Слава Богу, що ми в Буковині не маємо тих виділів повітових!

Подібно має ся річ і з залізницями. Що єсть залізниця побільшилася у нас, то завдячуєм лише стратегічним цілям, а не опції правління о нас. А яка ріжниця в поміщеню урядів державних в Боснії а у нас? Про поміщене судів ту вже нераз говорили, н. пр. староства в Радивцях і в Сучаві містять ся в домах, що не гідні звати ся людськими мешканнями. А в Дрогобичі приміром містять ся староство просто в заразливій норі, де урядники ціле життя пересиджують на сміх цілої людности.

І під взглядом рілничої господарки доконали в Боснії багато у кожній галузі. А у нас нема відповідних шкіл рілничих, як там, нема молочного господарства, нема виробу ліпших сирів, хоть бриндзі є досить, нема навіть початків якої небудь організації рілничих спілок. А сему не може у нас і заведене примусових стоваришень, бо наші люди за мало підготовлені до того.

Найцікавіше, але і найсумніше представляє ся годівля рогатого товару. Щоби її піднести, замкнуло правління в р. 1880 границю від Румунії і Росії. Се було добре, але зараз треба було і взяти ся до піднесення хову тuteйшого товару. Але що стало ся? Пожичили нам 200.000 зр. на ту ціль і ми віддали їх ретельно, але з того нема жадної признаки. Бо як порівнаємо обчислення стану худоби з р. 1880 з станом з р. 1890, то побачимо, що зменшив ся о поважну суму. В Галичині дали так на пропаще 50.000 зр., з котрих незначна частина капнула і для східної Галичини. Там худоба прибула троха чисельно, але така сама плоха, як перед 30 роками. Корову можна купити за 25 до 30 зр! Се вже найліпший доказ які они. А прецінь повинно ходити о розведення краешої худоби не тільки Вехідноавстрійцям але і Західноавстрійцям, бо ониж потребують для своїх великих міст доброго і дешевого мяса, що его могла би

доставити найліпші в Австрії галицькі випаси.

А так само, як з рогатою худобою має ся річ з ховом коний. В Галичині веде ще марне життя, а в Буковині нема его взагалі зовсім. А прецінь ще перед кількома роками у нас можна було найти приватні стадияни. Се не маловажне, бо на випадок війни потреби армії не буде міг край заспокоїти.

Що стало ся приміром з ховом овець? В Буковині цвив колись хів овець і заник не в користь якоїсь другої галузі хову домашньої худоби, лише счез безслідно.

Навіть годівля свиний підупала. Свиню може найлегше викормити хлоп при господарстві, і она була головним жерелом доходу хлота, але як зачали дошкулювати тими заразами цисковими та ратичними, як стали заводити таку остерожність, якої не є ніхто в силі виконати, так витворили лише монополі для кількох великих свинарів-купців. Такі відносини стали цілком неможливі.

В побічних галузях домового господарства, як в справі хову дрібної домової птиці в Боснії правління засновує державні заклади і виставило на виставі в Будапешті чудесні окази; ба навіть про годівлю шовкової гусениці постарав ся міністер Каляй, та годівлю військових воєних псів, що в Боснії не були знані навіть з імені. Всего того нема у нас в Буковині, хотяй вже перед 120 роками була тут у східних околицях провінції годівля шовкових гусениць.

Переходячи до управи ростин видимо, що в Боснії закуповувало правління само великими масами рілничі машини і роздавало між хлота, а у нас оре хлоп ще завіше, як перед десятками літ деревняним плугом, і не обробивши як слід ріл, кидас в неї зерно. Розуміє ся, що який був засів, такий і збір. Так само минуло ся у нас плекане овочів і вина. (П. Біяжків: Чи там була також філюксеро? П. Стеф.: До того у нас не прийшло зовсім, бо вина не було вже перед філюксерою. Грімка веселість.) Плукане овочів цвило у нас давнійше і на веході нашого краю удержували ся цілі села з доронних сли-

Та від него легше на душі не стане,
Бо вона не стріне долі вже нїде,
Бо з братами праці не підіймуть руки, —
І ніччемним мушу я зустріти час,
Як аністод прийде правди та науки,
Земляки сердешні, визволити вас!

Українські етени.

(З польського — Володимира Височного.)

Передо мною етени розістлались,
І сонце вже сховат ся зараз має,
І добрий кінь мій все скоріш-скорішше
Летить, немов соколик той на крилах!
Нїде не видно міст і сел навкрузі:
Туман один-лиш наляга на землю, —
Не можуть людські очі із-під його
Отсіх етених безкраїх обійняти...
Мій вірний кінь чогось ірже голосно,
А вітер дзвонить та свистить під вухом,
Та не бою ся я нікого в світлі,
І кров кипить, огнем палають жили,
Та заснівати-б хотів я щиро й сміло:
„Гей, мій етени — воле і просторе!“
Лети-ж, мій коню, без кінця та краю
Під синім небом по зеленій стежці!
Аж ось і ясне сонце захавалося:
Туман відразу погуєт над степом,

Та насуває темрява сувору,
Котра і дуг, і поле потопила...
Дивись: покинув землю дух степовий, —
Крізь легку хмару підійнявся до неба
І засвітив — сам наче ангел білий, —
Там самоцвітних зірок він багаті:
Іх не поділиш — сяють, як ті очі!
Та летить ся пара благовонна з степу,
Землі великого панікадила, —
Мов до престолу Господа Святиого...
Травниці, наче, почали молитись,
А, чуєчи отсю молитву тиху,
Як селянин, в неділю, в церкві Божій
Я з голови скидаю капелюха:
Здасть ся, в храмі нерукотворенім
Мені тепер на серці легше стало, —
І маря пріч я одігнав від себе:
Змінили їх благословенні думи!
От розгорілись наді мною зорі,
Неначе ріл Господніх свічок в небі,
Та правив степ широкий паныхиду!
Вставали тіни, блідні, німі
Проміж зілків, проміж квіток степових,
І булавки гетьманські там стирчали:
З Яремою було Богдана видко,
Зібрали ся полковники з осавулом
Та з реґістровим козаком до купи,
А гайдамаки з гордими панями!...
Здавало ся, то злодії кроваві

І неугахих лютах розбишчаків
Якесь павісне прокляте братерство...
Страшенні тіни років стародавніх,
Я, всеж така, вас обійняти хочу
Та вам за лицарські діла простити, —
Що грішного і темного робили...
Покійники могили поклали, —
З усіх кінців над рідною землею
Немов плали, зітхаючи так важко:
„Подай нам, Боже, мир, хоч па тім світлі!“
І я тоді молив ся з ними разом:
„Подай їм, Господи, бажаного спокою, —
„То в боротьбі полягшим гріх великий
„Ти відпусти — злобу проміж братами!“
Затихла хвиля — помиривсь люди,
Як християни справдешні, навіки,
По Україні там, де пров дила ся,
В минулість, від Умані аж до Кодні...
Почервонів іхход — і піч пропада:
Під сонцем всі розсіяли ся мрії,
Та вже до дому треба завертати
Тепер скоріш, мій вірний, любий коню!
Дивись-но, як могили розриває
Залізний плуг, а дужий кінь залізний
Летить, мов птиця, там, де в нинішні роки
Вони за сіллю чушаків возили!

вок. Але тепер лишилася хіба згадка про те. Та не так в Боснії. Там завело правительство з Франції сівки Bordeaux, що приносять тепер для краю сотисячні доходи.

А як має ся діло з відвідинами чужинців? В Боснії знайдете всюди уряджені, чисті готелі навіть в горах, а у нас неможливо, хотий би і при найменших вимогах, зі сторони подорожника, переночувати в галицькій або буковинській кормініяким способом. А наслідком того єсть, що до Боснії приїде за один тиждень більше Англіїців і Французів, як в наших прикарпатських краях за одно століття. (*Жива веселість.*) Хто з членів високої палати був в Карпатах? Не один об'їздив Францію, Італію, навіть Америку, але за Краковом певно не був! Тож і не диво, що ми дофасмо ся в зад, бо ніхто не має поняття про наші потреби, ніхто не видить konieczности, щоб нас піднести культурно.

НОВИНИ.

Чернівці, дня 22-го грудня 1896.

3 Петербурга дістали ми з зовсім певного жерела ось яку цікаву і нинішню ситуацію описують: „Нещодавно гостював тут шеф львівської клініки д. М. — овъ, щоби злати справу з уніхів москвофільства поміж галицькими Русинами. За вірну свою службу в розбиванню „сепаратистических“ змагань українсько-руських в Галичині вивіз д. М. — овъ дальші „посібні“ на всякі „изданія“ а також задля підтримки спільної акції при виборах до ради державної австрійської. Для часопису „Діло“ і „Батьківщина“ наєніе заходом д. М. — ова дозвіл, вислати сі часописи в преділі російської імперії з умовою, що вони не тикати муть справ російської України а обмежати ся виключно до справ галицько-руських.“

Заупокійне богослуження за матір нашого крайового президента, гр. Марію Гово, відбуло ся в Чернівцях в понеділок, дня 11-го с. м., в рим. кат. костелі. На богослуженню явили ся окрім родини покійниці представителі всіх властей державних і автономічних, посли па сойм крайовий, офіцери і и.

В справі забави в Василеві і тої новинки, що помістили *Бук. Видомости* про ту забаву, дістали ми одинайцять листів від учителів з різних сторін. Всі незвичайно обурені на ту нерозумну писанину *Бук. Видомостей*. Один учитель зпад Дністра пише нам в тій справі так: „Дуже добре сказано було в ч. 268 „Бук. Видомостей“ про забаву учителів у Василеві, що не знати, що в тій дописі більш подивляти, чи глумити дописувателя чи ненависть редакції *Бук. Вид.* до учителів. Але що більше дивною та сьмішною видає ся та писанина *Бук. Вид.* тому, хто про забаву в Василеві докладно знає. Ну, і вдав же дописуватель виразити свою ненависть до школи словами, яких лиш найнігідніший, або без розуму чоловік против свого приятеля т. є. против школи і учителя може ужити. Та видно, що не лучший і той, що розтрубив ту дурницю; они оба однаково розумні. Б. В. пишуть, що аби показати, що баль не аби-жний, то вивісили на шкільнім будинку фану. Люди, що тако трубитье, чи ви піддані, не австрійські? Вас, видно нічо не обходять народні обходи, що відносять ся до цесарської родини, бо коли би нас се обходило, то не писали би всі так. Коли так, то треба вам сказати, чому в той день була фана на школі. Всі піддані нашого цесаря знають, що на 19. листопада н. с. припадає свято Єлпсавети; для австрійських народів оно тим важнівше, бо того дня іменням нашої цесареві. В той

день в кождім селі на школах були фани, та не з причини василівської забави. — А що там вже на учителів напів той „розумний“, що лиш сьміє ся, бо хто се лиш розважить, певно вірити не буде. Прещінь се не тайна яка. В ч. 236 „Бук. Вид.“ сказано було, що на 19. листопада відбуде ся у Василеві товариська забава з танцями, а четвий дохід з тої забави призначений на стипендійний фонд імені д. Поповича, а в ч. 249. оголошено було, як та забава випала. А *Бук. Вид.* не маючи чим виявити свою злість на руских учителях, розтрубили пусту нісенітницю по краю. І що їм з того за хоєси — питаємо? — І.

Повітове учительське товариство в Сторожинцях відбуло дня 15-го с. м. свої загальні збори. На них рішено празнувати ювілей 50-літнього панованя нашого цесаря торжественно, заєновати добродійне товариство заимогове для бідних учеників і заложити коло кождої школи город, званий городом Франц Йосифа. В справі підвищення плати народним учителям ухвалено подякувати крайовому президентові і шкільному радникові Іосефасулови та просити послів соймових о піддержане сєї справи. До нового виділу увійшли яко голова надуч. Юрий Брага, яко заступники голови надуч. Партемії Данчуз і Іван Бучковский, а яко виділові надуч. Стефан Сорочан, Михайло Зотта і Денис Митрофанович та уч. Домекан Стефанович, Олександр Барбір, Олександр Купчанко, Теофіл Козак, Константин Пауш і Константин Григорович.

„Золота неділя“. Після розпорядження міністерства можуть склени торговельників в неділю перед різдвяними святами бути отворені до 4-тої год. пополуни. Купці назвали ту неділю „золотою“, хоч не знаємо, чи они зробили сего року „золотий“ гешефт. Та „золота неділя“ була передвчера, а дня 3-го січня, т. є. в неділю перед рускими різдвяними святами буде друга „золота неділя руска.“

Поронені кандидатури. Вже всім нашим читателям звістно, що вибори до червонової громадської ради вже минули, а вибрано до неї також трех Русинів, а то: сов. Ясеницького, д-ра Филиповича і д-ра Залозецького. Участь у виборах брали Русини-народовці, входили в переговори то з ліберальним то з урядничим комітетом, так що они, а ніхто инший не виборов ті три мандати для Русинів. Нарая *Бук. Видомости* пишуть в своїм посліднім числі, що то москвофільська „Народная Рада“ кандидувала д-ра Филиповича і д-ра Залозецького — доламо від себе: post festum. Іменно підчас виборів ніхто нічого не чув о москвофілах, бо они з своїми fünf Mann hoch не могли становити жадного чинника. Тепер, коли вже вибрано завдяки акції народовців трех Русинів, москвофіли удають, що з них були два їхні кандидати. Як би були мовчали, були би москвофіли хоч не зблмували ся так погано, а то тепер неї знати муть, що они дурисьвіги... Ми навіть пересвідчені, що ані др. Филипович ані др. Залозецький не будуть вдячні москвофілам за ту медведю прислугу, а до того ще тепер піде москвофілам так, як в байці крукови, що конче хотів прибрати ся навиними порами!

Членами палати панів мають після „Politik“ стати небагом посли гр. Гогенарт, гр. Дайм, Бор, Проксонец і Чехи др. Рігер і др. Матуш.

Не вільно проколювати уха! Малим дівчаткам, або вже і паночкам проколюють уха для ковтіїв. З того повставали часом слабости, так що лікарі тепер заявили сю операцію шкідливою. Отже політичні власти заєгнули таку лікарських палат і рішили тепер, що проколювати уха мають право лише лікарі. Хто се розпоряджене переступить, буде строго караний.

Місце митрополита Генадія в Букарешті заняв митрополит Поседь Георгіян, вибраний майже односталою св. сподом. Сей вибір тішити ся загальною симпатією тамошнього населення. Георгіян був уже перед Генадієм митрополитом, але зрік си.

Як довго може чоловік жити без снаня? Аби се докладно знати, не снали три університетські професори-лікарі три дні і три ночі. Але даліше не могли продовжати свою пробу, бо

одному з них так зло повело ся, що бояли ся о его жите. Пульс майже вже не бив ся, температура тіла зменшилася ся, шкіра не була вже так дражлива як звичайно, взагалі змисли не функціонували вже правильно. Коли ті професори переснали одну ніч правильно, знов все добре стало.

Curiosum. В урядовій Czernowitzer Zeitung оголошує під числом 7077 садагурський суд повітовий ліквітацію одної реальности для сплоченя довгу 100 зр. з признаними 48% від 20-го вересня 1886 почавши. Чи то не цікаво? А що скаже на се устава о лихві?

Конкурс розписаний на посаду одного молодшого учителя з річною платою 400 зр., службовим додатковим 50 зр. Кандидати на сю посаду мають виказати ся кваліфікаційним іспитом з німецькою мовою викладовою, і з сільну та гімнастичи. Подавати треба до кінця січня 1897 р.

Для правників! У Львові вийшла книжка під заголовком: „Проф. д-ра Олександра Огоновського — Систем австрійського права приватного — видав др. Петро Скобельський, зв. проф. львівського університету. Право облігаційне.“ Се є перша книга поєсертного видання наукових праць пок. дра Ол. Огоновського. Книга формату великої 8-мки обнямає 256 сторін і містить „Право облігаційне.“ Рускі книги правничі, а передовсім руска молодіж академічна від давна домагала ся видання наукових праць пок. д-ра Ол. Огоновського, не лиш задля їх наукової партеї, але взагалі з огляду на недостатку руских підручників з обсягу австрійського права цивільного. Дальші випуски вже печатають ся. Ціна „Права облігаційного“ 2.40 зр.

Богато крику наробили в Будапешті дві статті в газеті Magyar Ország, бо ті статті виняті з тайних актів міністерства рілляництва. Они обговорюють справу митового і торговельного трактату між Німеччиною а Росією, а згадав мадарска газета виводить з того, що Німеччина неспира супроти Австро-Угорщини. Виводи ті не зовсім вірні, однак найбільше заінтересувало загал, яким способом дістали ся тайні акти з міністерства до редакції тої газети. Отже заряжене слідство виказало, що писар в міністерстві Йосиф Фасгольд відписав собі зміст тих актів і продав той відпис редакції за 20 зр.! Мабуть тепер не будуть данати тайних актів в руки випадкових писарів!

Складки. На бурсу Народного Дому зібрав п. Денис Строїч на хрестинах у о. Юрія Калиюка гр. пр. священника в Шиницях 14 зр. 80 кр., на котру то суму зложили: пані Гендора Калиюк 2 зр., пані Евфровина Козмюк 50 кр., о. Симон Войчук, гр. пр. священник в Бурдсах, 2 зр., Б. Лисовский 50 кр., гаада Танаєко Драпака з Шиниців 50 кр., о. Евелерій Дашкович, гр. пр. парох в Лашківці, 3 зр., шиницький начальник громадський В. Мандрик 50 кр., пані Кибич 1 зр., Тодор Івасюк 50 кр., о. Денис Єремійчук, гр. пр. священник в Дубівцях, 1 зр., Тодор Горещий 30 кр., Денис Строїч 1 зр., о. Евгений Семака, гр. пр. священник у Витилівці, 2 зр. — Доси зложено на бурсу разом 1448 зр. 91 кр. Всім ви. Добродіям складає виділ Народного Дому сердечне Спасибі!

Телеграми „Буковини“.

З дня 22-го грудня 1896 року.

Відень. Wiener Zeitung оголошує іменоване барона Гуденуса крайним маршалком для Нижньої Австрії, бурмістра Штробаха его заступником; графа Вурмбранда маршалком крайним в Стирії, Серпена заступником; графа Фетера крайним маршалком Моравії, Корциана заступником; графа Ларіш-Мініх маршалком Шлеску.

Відень. Міністер справедливости переніс ад'юнкта повітового суду Губріха з Заставної до Серету та іменував судовими ад'юнктами: Сімоновича з Радівців і Ганкевича з Садагурі, обох

для Чернівців. Ад'юнктами повітових судів іменовані: авскульптант Баер для Серету, Цурковський для Садагури, Видинівський для Сторожинця, Василевський для Кімполонга, Мержвинський для Заставної, Стефанович для Станівців, Орляндер для Сторожинця, Томоруг для Дорнаватри, Семака для Радівців, Торнавський для Солки і Галлі для Радівців.

Відень. Вчора пополудни підписали в міністерстві виїшних справ торговельний договір з Болгарнею.

Будапешт. При катастрофі в кональних в Реші згинило після урядового донесення з поміж 125 робітників, що працювали під землею, 26 людей, 15 тяжко ранених віднайдено, 30 не зазнало ушкоджень а 54 ще не віднайдено. Пошукування ведуться енергично даліше.

Подвійна кримська муштарда!

Оферию свою знамениту, загально знаму, сьвіжу подвійну муштарду; розсилаю і на пробу поштою в бочіках по 5 кіло за 2 зр. 40 кр., 2 1/2 кіло за 1 зр. 60 кр., 12 кіло за 3 зр.; 12 кіло за 9 зр. 50 кр.

FERD. MICHEL, Senfsiederei,

K r e m s, N.-Oesterreich. Schmeltzgassee Nr. 215.

За якість гарантую; коли не до вподоби приймаю назад. (2-2)

Чи Ваші діти мають уже славу

Скринку з камінчиками до будови?

Мають! Добре, то кажіть собі чимкорше прислати найновіший цінник, щоб собі вибрати відповідну скринку для доповнення.

Не мають! Ну, то вже крайня пора написати по цінник кореспондентку під адресою: F. Ad. Richter et Cie in Wien, I Operng. 18, бо в тім багато ілюстрованим ціннику найдете і опис, скринки з камінцями і опис, як найліпше доповнити ту скринку а також численні подки дуже уритування радичів, що з плазеного досвідку пізнали і цінить дуже високо виховуючу партієт, сеї скринки з камінцями.

Еї можна дістати по ціні 40, 75, 90 кр. аж до 6 зр. і більше у всіх ліпших склепах з забавками.

Купуючи треба брати лише скринки зі знаком а зор, бо всі скринки без того знаку фальшовані.

F. Ad. Richter et Cie.

Erste österreichisch-ungarische kaiserl. und königl. privil. Steinbaukasten Fabrik
Kontor u. Niederl. I. Operng. 18, Wien XIII/I (Nietzing).
Rudolfstadt (Thür.), Olten, Rotterdam, London, New-York, 215 Pearl-Street.

Новина! Забави до мірян терпеливості і товариські іграшки „якор“; О їм більше в ціннику.

ВАЖНЕ

для кожного, головню для всіх П. Т. урядів, торговельників і ремісників, бібліотек, студентів і приватних людей є повідомлене, що існуюче тут уже від багатьох літ, на красній виставі в Чернівцях 1886 р. визначене почесним призначенням

ЗАВЕДЕНЄ ПЕРЕПЛЕТНИЧЕ

Кароля Кобжинського і Еміля Канюка

тепер через набуто найновіших машин, писем і янвизх апаратів значно побільшило ся і тому свій локаль перенесло на *улицю ратушну ч. 12*, другий вхід також під *улиці лелісової ч. 11*.

Заразом приступив довголітний фаховець, пан Еміль Канюк яко спільник сего переплетничого заведення і тепер оно зможе під новою фірмою

—о Кароль Кобжинський і Еміль Канюк о—

з виравленням персоналом всі фахові роботи, як: опрацлення книжок, роботи галітерийні, друк на стаяжках до віниць, окрасу до гафтовань, ручних робіт і т. д. для П. Т. урядів, шкіл, бібліотек і приватних людей по найнижчих цінах як найліпше і як найкорше доставляти.

Просимо о ласкаві замовлення

з поважанем

8—10

Кобжинський і Канюк.

Пошукую хлопця до практики торговлі корінної і вин. — В часі практики буде мати ціле удержане кромі убрания. — Условія устно.

Іматий Власюк,

руський купець в Чернівцях,
ул. панська ч. 35.

Пам'ятайте на Народний Дім
в Чернівцях!

Друкарня „Рускої Ради“.

Перша на Буковині

руська друкарня

в Чернівцях,

в Народнім Домі

при улиці Петровича ч. 2.

приймає всякі роботи друкарські в мовах рускій, польській і німецькій. Добір букв великий.

Роботи виконує ся оокоро, солідно і дешево.

Русини! удавайте ся з роботами до своєї рускої друкарні!

Liniment. Capsiei comp.

з антики Ріхтера в Празі,

загально признаний знаменитий усмирюючий лік на втирання: по ціні 40 кр., 70 кр. і 1 зр.; можна купити у всіх антиках. Просимо жадати сей загально улюблений лік просто під назвою **Ріхтера Liniment з котвицею** і приймаати з остерожностію лише флашки зі знаком охоронним „Котвиця“ бо лише ті правдиві.

Антика Ріхтера під золотим львом у Празі.

П. Т.

Отсим маю честь повідомити шановних відбрателів, гостей і публику, що я перебрав існуючий доси під фірмою

АНТІН ТАБАКАР і ГАІНА

склад корінних товарів, вин і делікатесів

— (заснований 1812 р.) —

а окрім того

АГЕНТУРУ і СКЛАД РІЛЬНИЧИХ МАШИН

в днєм 1-го липня с. р. і буду дальше вести під мою власною фірмою

СТЕФАН ГАІНА.

При сій нагоді складаю сердечну подяку на довіре, оказане так часто попередній фірмі, і прошу уклібно, мати те саме довіре на дальше і для мене, при чім запевню, що все старатиму ся задовольняти шановних гостей добірними товарами найліпшого сорта, низькими цінами і уважною услугою.

Прому о часті замовлення і пишусь з поважанем

Стефан Гаїна.

В КОЖДІЙ РУСКІЙ ХАТІ і ШКОЛІ

новинка. Находити ся

Народописна карта

українсько-русского народу,

зладжена д-ром Гр. Величком, видана товариством „Просвіта“, а виконана в літографічнім закладі Андрія Андрейчана у Львові.

Книгарська ціна карти, наклеєної вже на полотні, виносить 3 зр. 50 кр., а для членів „Просвіти“ і передплатників „Зорі“ 2 зр. 50 кр., з рекомендованою пересилкою 3 зр.

Купити можна в „Просвіті“ у Львові, ринок ч. 10.

Наклад невеликий; купуйте чимкорше!

Рух поїздів залізничних

важний з днєм 1-го мая 1896 після середно-європейского годинника.

Приходять	П о ї з д и						Відходять	П о ї з д и							
	поспільні			особові				поспільні			особові				
до Чернівців															
З Відня, Кракова, Львова, Станіславова, Коломиї і Снятина	1128	.	.	657	1028	550			347	.	.	941	1029	538	
З Букарешту, Яс, Сучави, Глибоки	329	.	.	912	1000	523			1203	.	.	717	1048	616	
З Новоселиці, Садагури	.	.	.	.	.	.	1113	950		.	.	.	.	.	480 621
з Чернівців															
До Снятина, Коломиї, Станіславова, Львова, Кракова і Відня															
До Глибоки, Сучави, Яс, Букарешту															
До Садагури, Новоселиці															

Підчеркнені числа означують пору нічну від 6 год. вечором до 5 год. 59 мін. рано. — Середно-європейський час ріжнись ся від львівського о 36 мінут, а від черновецького о 44 мінут; коли на залізницях є 12 год., то на львівськім годиннику є 12 год. 36 мін., а на черновецькім 12 год. 44 мінут.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

З друкарні „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Осипа Бучанича.

За редакцію відповідає **Осип Маковей.**